

O Balaševiću

by Emir Sa on April 9, 2010 at 1:45pm

Priznajem.... i danas, nakon nekih trideset godina poznavanja, uprkos iskustvu sto se skupilo u borama u uglu oka i sijedim zaliscima, uprkos barsunastoj boji glasa i povremeno drhtavim prstima, jos uvijek mi prikuje pogled u daljinu, zavali me u fotelju nostalgije, zaljulja me na rubu apatije i onako supacki...pardon damama... i nemilosrdno, sjebe mi dan... ta debela bradata lala, vitez ravnice, balkanski Sekspir, kozer pod reflektorom...Djole Balasevic.

Ko me zna bolje ili je nekad pio sa mnom zna da prva jutarnja pjesma odlucuje tempo dana i stanje duse. Priznajem dakle, rode i rajo, da sam nebrojeno puta, kao slucajno pustio njegove pjesme u autu i dosao na posao suznih ociju, uvjeren da je sve relativno, a on naravno apsolutni kralj romana u stihu. Kasnije sam poceo svjesno vuci vruga za rep i vec na sedmom kilometru brisao suze, psovao kurvu sudbinu i smirivao se kasnije mekanim Marlborom i crnom kafom. Svaka pjesma vuca na nekog dragog, rahmetli oca ili neku curu, svaki stih podsjeća na neko mjesto, Rebrovacki most u Banja Luci, bihacke gelendere, Kucu cvijeca u Beogradu, kamp u Pakostanima ili zagrebacki studentski dom. Bilo dur ili mol (mada su najbolje balade u molu), naviru tako sjecanja, njeni poljubci, pijanke, polozeni ispiti, maratonske partije serbeza i ratovi. Pecalbaru malo fali, pomislices ali nije to... sta je tuga za D-mol...

Nekad mislim da je to najbolja balada pa me prodje kad cujem Portret mog zivota i drzi me sedmicu il` dvije. Onda se zaljubim (iznova) u Blues mutne vode i dvoumim se izmedju Remorkera i Caletove pesme, pa sve pitam moju dragu, sta da radim, kaze mani me se, drmaju te cetrdesete! I taman kad se ocistim od belaja, nadje me Lepa protina kci, Dunja, Eleonora.... Na pola puta, e ta me natjera da razmislim o terapiji.

Ima li neko tamo vani, iza ovog ekrana, da mi pomogne i rijesi dilemu, koja je najbolja balada of D.B. I zasto bas ta a neka

druga?

Laku noc i dobro jutro, gdje god da ste....